

geteg fölött fenséges naplemente tárult a szeme elé. S mintha valami következtetést vont volna le, arra gondolt, ha Fernanda, az 5. B-ből, a hármaskör meg a szimpla ikrek anyja, ott volna most a keze ügyében, meg tudná győzni. „Most vagy soha”, gondolta magában, s már rohant is lefelé a lépcsőn. Majd feldöntötte Fernandát. „Jó jel”, villant át az agyán, aki épp akkor lépett ki az 5. A-ból. „Ez már kevésbé”, tette hozzá, rosszat sejtve.

Fernanda azonban megelőzte, már mondta is a magáét:

– Jaj, de jó, hogy látom.

„Először szólít meg”, gondolta Ravenna. Azt felelte:

– Részemről a szerencse.

– Szeretném, ha gratulálna. Feleségül megyek Hipolithoz. A Reiner doktorhoz, tudja. Meg kell halni a nevetéstől. Képzeld, teljesen ki volt borulva a bűztől, amikor bejött hozzám, és egy-két perc múlva már örülten szerettük egymást.

Mint akit letaglóztak, Ravenna igyekezett erőt venni magán, s mintegy önvédelemből még megkockáztatta:

– Ez a bűz ragadós.

– Nekem mondja! Szinte biztos, hogy én hoztam a bajt a házra. De már nem fog rajtam, immúnis lettem.

A lift érkezése vetett véget a párbeszédnek; doña Clotilde szól ki belőle:

– Ravenna doktor, Garay úr várja odalenn.

– Teljesen kiment a fejemből – kiáltott föl Ravenna kétségbeesetten.

Elköszönt, kihúzta magát, s nekiindult, hogy szembenézzen az előtte álló hosszú hétévével.

Tatár Sándor

„RETTEGSZ A KÖLTÉSZETÉRT MA, HOLNAP A TUDÁS MIATT,

**Szűk rendszernek mértékébe
Zárod a hullámokat.”**

Miután a Tudomány által kiküldött csábtündérek: a nimfák és szirének (92/60/90; eltérések az *arány* megtartásával) szomorúan lógó loknikkal voltak kénytelenek visszakullogni megbízójukhoz, jelenteni, hogy küldetésük: *hálójukba* keríteni a rendkívül dörzsölt mérénylőt és csalót, az ifjúság megrontóját, meglett emberek élte megkeserítőjét, akinek nevei közül leggyakrabban a **valóság** használatos, nem járt sikerrel. kárörvendve hördültek föl a Költők (ez a céh, erejében bízva, mindig is a kemény kéz híve volt): Mi megmondtuk előre, ezt így nem lehet!

Csak akkor látták be, hogy az ő módszereik
sem érnek többet itt, mikor az ő markos metaforáik
és tagbaszakadt hasonlataik is dolgukvégezetlenül
s kifulladásra tértek a hajszából vissza. A költők

dühe

kilyukasztotta a papírt. Ami még nem könyv volt,
azt vérző galacsinná gyúrte. Acéltollak
törték derékba, mindhiába. A valóság ott volt mindenütt,
mindent befont, míg ő maga nem volt semmi módon sem
bekerithető. Ekkor sajnálkozó mosollyal előléptek
a háttérből a Politikusok. Hogyan
lehetséges egyáltalán, kérdezték, hogy ez a
semmitől vissza nem riadó, közismert család,
ez a tükörfényes cipőjű, nyakkendőcsukrosbácsi, akiben
egy Mefisztó kajánsága és egy tigris vérszomja lakik,
kikerült az emberek fennhatósága alól, s szabadon újí
rettentő iparát? – Hát persze, megöregedett (de

korona alatt öszült meg!) jó bátyánk, a Vallás,
s a szundikáló akarat rácsai bizony könnyen szétfeszíthetők.
Hanem ezek a magukat rafinálnak képzelő mondseinjégerek
meg ezek a vastag nyakú erőemberek nagyon
rossz végéről próbálják megfogni a dolgot, amikor,
ártalmatlanná teendő, a valóságot valamiféle
tömlöcben akarják tartani. – így gondolkodtak a

politikusok:

a valóságot (gondolták) úgy lehet lefégyverezni, hogy
erősebb valóságot kell gyártani, amely mindenütt föllép
az igazi helyett,* s amely mögül ha ki is látszana amaz,
satnyábbnak, hamisabbnak s halványabbnak bizonyulván,
esélye ne legyen.

Így is lön. A lefőzött céhek

át nem pártolt képviselői meg néhány okvetetlenkedő „kivülálló”
kivételével az emberek számára az lett a valóság,
amit a sajtótájékoztatókon s interjúkban útjára bocsátott

az Illetékes,

vagy amit a hatalomra még csak váró-ácsingózó másik
megbizásából egy ellenérdekelt tollnok megírt.

Hogy örökkéig így lesz-e, ki tudja, de, mint várható volt, máris
sorvadásnak indultak a fölöslegessévált (leszerepelt) iparok.
A Tudomány rezervátuma (amelyben szabadon önnemz
s öntizedel) is olvadoz a szélei felől, s nemigen van több
látogatója sem, mint a múzeumi tárgyá száradt-töppedt erőnek:
a Költészetnek, amelynek meglehetősen beszáradt illatát

* Hol cukrosbácsiként, hol tigrisként.

